

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Petry Venclové, Ph. D. a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: MILZA zemědělské družstvo, IČO: 45534039,
sídlem Zaječice 343, 538 35 Zaječice,
zastoupeno daňovým poradcem Ing. Františkem Mejtou,
sídlem tř. Národní svobody 33, 397 01 Písek,

proti
žalovanému: Celní úřad pro Pardubický kraj,
sídlem Palackého 2659, 530 02 Pardubice,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2024, č. j. 49002-3/2024-590000-11,

takto

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení předmětu řízení

1. Rozhodnutím o námitce ze dne 11. 4. 2024, č. j. 49002-3/2024-590000-11, rozhodl žalovaný podle § 101 a 159 odst. 3 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád, DŘ“) o námitce žalobce proti celkem čtrnácti vyrozuměním o předepsání úroku z prodlení ze dne 29. 2. 2024 (čtrnáct samostatných vyrozumění, která jsou uvedena v žalovaném rozhodnutí).

Žalovaný těmito vyrozuměními jednak informoval žalobce o předpisu schváleného splátkového kalendáře na osobní daňový účet, zpětně od data 22. 12. 2023, jednak informoval žalobce o výpočtu úroku z prodlení k posečkaným předpisům k datu 21. 12. 2023. Celkový úrok činí částku 444 018 Kč, když se jedná o součet jednotlivých částek úroku z prodlení na základě uvedených čtrnácti vyrozumění o předepsání úroku z prodlení. Žalobce v námitce brojil proti způsobu výpočtu úroku z prodlení, když tvrdil, že se žalovaný dopustil chyby při matematické operaci, neboť se dopustil zakázaného postupného zaokrouhlování, když místo sedmi vyrozumění na úrok z prodlení, jak to odpovídá počtu zdaňovacích období, za které byla doměřena daň (snížen nárok na vrácení daně z minerálních olejů) bylo vydáno čtrnáct vyrozumění o doměření úroku z prodlení. Žalovaný však názor žalobce odmítl s tím, že daňová evidence je upravena v § 149 a násl. daňového řádu, přičemž zákonodárce ukládá správci daně evidovat průkazným způsobem veškeré změny prováděné na osobních daňových účtech, tedy co nejvěrněji zachytit průběh evidence daní a jednotlivé související transakce. Žalovaný připomněl, že dodatečnými platebními výměry žalovaného ze dne 21. 12. 2022 byla žalobci doměřena daň (snížen nárok na vrácení spotřební daně z minerálních olejů) za zdaňovací období 2., 3., 4. čtvrtletí roku 2019 a 1., 2., 3., 4. čtvrtletí roku 2020. Tyto předpisné doklady byly změněny dalšími předpisnými doklady, a to na základě odvolání žalobce rozhodnutím GŘC (výroky 1-7) ze dne 7. 11. 2023. Tato změna se na osobním daňovém účtu žalobce projevila předpisem částek rozdílu mezi původním a změněným stanovení daně (snížení vratky daně), a to za každé uvedené čtvrtletí. Proto je čtrnáct předpisných dokladů. Ke každému předpisu pak žalovaný vystavil vyrozumění o úroku z prodlení, tedy je čtrnáct vyrozumění o úroku z prodlení. Proto žalovaný provedl výpočet ke každému předpisu s přesností na dvě desetinná místa a výsledný úrok za každý předpis zaokrouhlil na celé koruny nahoru, jak odpovídá § 146 daňového řádu.

Žaloba, vyjádření k žalobě, podání účastníků řízení

2. Žalobce napadl rozhodnutí o námitce ze dne 11. 4. 2024, č. j. 49002-3/2024-590000-11 přípustnou a včasnou žalobou podanou podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce tvrdí, že je dotčen na svých veřejných subjektivních právech, neboť se žalovaný dopustil metodické chyby při výpočtu úroku z prodlení spočívající v zakázané matematické operaci postupného zaokrouhlení. Žalovaný, jak již uvedeno, neprovedl výpočet úroku pro každou daňovou povinnost, tedy sedmkrát, ale provedl jej samostatně pro daňovou povinnost za každé jednotlivé zdaňovací období stanovenou původním dodatečným platebním výměrem a dále samostatně pro zvýšení téže daně za totožné zdaňovací období na základě nového vyrozumění o předepsání.
3. Tento postup *umělého rozdělení* téže daňové povinnosti vedl dle žalobce k nesprávnému výpočtu celkového úroku. Žalobce uvedl konkrétní příklad důsledku chybného zaokrouhlování, a to ve vztahu k prvnímu čtvrtletí roku 2020, kdy mu byla uložena daňová povinnost ve výši 60 202 Kč, kterou však žalovaný při výpočtu úroku z prodlení rozdělil na dvě části, a to na částku 42 579 Kč (výše dle původního platebního výměru) a na částku 17 623 Kč (ve výši dle navýšení GŘC), přičemž vypočtené úroky samostatně zaokrouhlil a stanovil částky úroků 18 322 Kč a 7584 Kč, celkem tedy úrok z prodlení ve výši 25 906 Kč, zatímco po sečtení a konečným jedním zaokrouhlením by částka úroku z prodlení činila 25 905 Kč, tedy rozdíl 1 Kč. Dle žalobce není podstatné, že odchylka činí 1 Kč, ale je podstatné, že tato odchylka vznikla postupným zaokrouhlením, které ustanovení § 146 odst. 3 daňového řádu zakazuje. Žalobce tvrdí, že finanční správa provádí při obdobné situaci výpočet, který

metodickou chybu vylučuje tím, že vypočte nový úrok z prodlení a původní výši odečte. Svoje tvrzení žalobce nedoložil. Dále žalobce tvrdí, že při zvoleném postupu žalovaným se výše úroku odvíjí od konkrétního rozdělení. Dále namítal, že ve vyrozumění uvedené rozhodnutí č. j. 155817/2023-590000-11 ze dne 28. 11. 2023 není rozhodnutím a že mu nebylo řádně doručeno.

4. Žalobce proto navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalovaný ve svém vyjádření odmítl důvodnost žaloby a pro obdobnost žalobních bodů s podanou námitkou odkázal na vysvětlení podané v žalovaném rozhodnutí o námitce. K představě žalobce, že namítaná chyba by se projevila ve výši celkem 7 Kč za celkem sedm zdaňovacích období, žalovaný uvedl, že takové tvrzení odmítá a upřesnil, že kromě prvního čtvrtletí roku 2020 by se odchylka projevila pouze ve vztahu k úročení za 4. čtvrtletí roku 2019 a 4. čtvrtletí roku 2020, a to jako **rozdíl v celkové výši 3 Kč za všechna uvedená zdaňovací období**, neboť celkový úrok by činil 444 015 Kč namísto 444 018 Kč. Žalovaný zdůraznil dvoustupňové rozhodování o daňové povinnosti, což má svůj odraz na osobním daňovém účtu žalobce. Podle § 149 daňového řádu totiž musí daňová evidence odrážet veškeré změny na osobním daňovém účtu. Proto i žalobcem zmiňovaná částka snížené vratky ze 1. čtvrtletí roku 2020 se na osobním daňovém účtu žalobce projeví jako *nikoliv v celkové podobě*, nýbrž jako dvě samostatné jistiny. Při evidenci na osobním daňovém účtu byly použity symboly ZS 501 – *běžný předpis nároku na vrácení* (původní vratka za spotřebované minerální oleje před zahájením daňové kontroly), ZS 506 – *předpis nároku na snížení vrácení* (snížení původního nároku po daňové kontrole na základě dodatečných platebních výměrů), ZS 333 – *předpis penále dle § 251 DŘ* (předpis sankčního penále jako příslušenství daně – snížené vratky), ZS 203 – *zvýšení z opravných/dozorčích prostředků* (zvýšení původního vyměření v odvolacím řízení), ZS 322 – *úrok z prodlení DŘ* (předpis sporovaného úroku z prodlení). Dále žalovaný uvedl, že rozhodnutí odvolacího orgánu je podle § 149 odst. 4 písm. a), b) daňového řádu doklad předpisný a současně opravný, přičemž podle § 150 odst. 1 daňového řádu se na debetní straně osobních daňových účtů evidují předpisy a odpisy daní, včetně případných oprav, jakož i odpisy nedoplatků. Žalovaný tvrdí, že neměl důvod měnit původní předpisné věty vyplývající z původních dodatečných platebních výměrů, takový postup by byl rozporný se zákonným způsobem evidence daní.
6. Závěrem žalovaný uvedl, že žalobcem vytýkaný postup je běžnou a jednotnou praxí Celní správy ČR, kdy je používán k tomu určený informační systém s automatizovanými operacemi, přičemž zde není vydána metodika. Žalovanému není ani známo, že by byla vydána metodika pro orgány Finanční správy ČR, žalobce tato svá tvrzení neprokázal. Žalovaný se ještě vyjádřil k praxi finančních orgánů, že byl-li úrok z prodlení stanoven až v návaznosti na vydané rozhodnutí o povolení uhradit daň ve splátkách k žádosti žalobce ve smyslu § 156 daňového řádu, tedy až poté, co bylo známo konečné datum úročení, v tom smyslu, že pak nedošlo k následnému snížení původního předpisu úroku, tedy jedná se o situaci skutkově odlišnou i právně jinak kvalifikovanou, která by se na osobním účtu žalobce vedeném orgány Celní správy ČR projevila operací ZS 204 – *Snížení z opravných/dozorčích prostředků*.
7. Ohledně námítky žalobce, že rozhodnutí č. j. 155817/2023-590000-11 ze dne 28. 11. 2023 není rozhodnutím, žalovaný uvedl, že se jednalo o chybu technickoadministrativního charakteru, neboť pod uvedeným číslem jednacím je evidováno *předmětné odvolací*

rozhodování GŘC a vrácení spis po vyřízení odvolání. Správně mělo být do informačního systému, který vygeneroval předmětná vyrozumění, zadáno číslo jednacích odvolacích rozhodnutí (č. j. 18521-12/2023-900000-316 ze dne 7. 11. 2023). Tento nedostatek však žalovaný nepovažuje za tak závažný, aby mohl způsobit nezákonnost žalovaného rozhodnutí, poukázal na to, že žalobci bylo rozhodnutí GŘC řádně doručeno, žalobce sám proti rozhodnutí podal žalobu (sp. zn. 52 Af 1/2024), na soudní řízení odkazoval i v této věci.

8. Žalovaný v dalším svém podání soudu uvedl, že odmítá interpretaci žalobce o tom, že daň vzniká a existuje až vydáním odvolacího rozhodnutí. To je v rozporu se základními principy účetnictví a s § 149 a násl. daňového řádu.
9. S ohledem na uvedené navrhl žalovaný zamítnutí žaloby (nebude-li žaloba odmítnuta, neboť žalovaný má s odkazem na rozsudek NSS č. j. 9 Afs 179/2022-38 ze dne 19. 7. 2023 za to, že by měla být poskytnuta soudní ochrana pouze zásahové žalobě).
10. Žalobce ve svých následných podáních setrval na svých žalobních bodech, přičemž doplnil, že pokud žalovaný nemění vyměření daně a provádí opravy zvýšením (předpisem) či snížením (odpisem), tak zřejmě postupuje v rozporu s daňovým řádem. Žalobce ohledně přípustnosti žaloby odkázal na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 4. 6. 2024, č.j. 61 Af 4/2023-4. Po uplynutí lhůty pro uvedení žalobních bodů žalobce doplnil tvrzení, že *není žádné stanovení daně v prvním a následně v odvolacím řízení.*

Posouzení věci krajským soudem

11. Předně se krajský soud vyjadřuje k přípustnosti žaloby, když uzavřel, že rozhodnutí, na které odkazoval žalovaný mělo jiný skutkový a právní základ. Dle názoru krajského soudu je v dané věci žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. přípustná (obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2023, č. j. 8 Af 11/2022).
12. Soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) žalobou napadené rozhodnutí [přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§75 odst. 1 s. ř. s.)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Na tomto místě soud připomíná, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument. Rozsah reakce na konkrétní námítky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námítky účastníka řízení), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní - tzn., že na námítky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudouj vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68)]. Ostatně i Ústavní soud v případě, že námítky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok jeho rozhodnutí, tyto nevypovídá (srov. např. nález ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24), neboť si je plně vědom toho, že

požadavky kladené na orgány veřejné moci – pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů – nesmí být přemrštěné. Jiný postup by ohrožoval funkčnost orgánů veřejné moci, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly (k tomu srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 9 As 413/2018 – 43, bod 21). Implicitně lze samozřejmě vypořádat i důkazní návrhy účastníků řízení (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. III. ÚS 35/19, bod 62, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2017, č. j. 9 Ads 225/2016 – 61, body 42 a 44, a ze dne 11. 7. 2019, č. j. 5 Ads 213/2018 – 25, bod 18).

14. Lze tedy shrnout, že (jak výstižně konstatoval Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 27. 9. 2022, č. j. 2 As 272/2020–81, bod 26) „*obecně není dána povinnost soudu posoudit všechny námitky vznesené v řízení a ty obsáhle vyvrátit; jeho úkolem je uchopit obsah a smysl přednášené argumentace a vypořádat se s ní*“. Současně platí, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou správně vyřčené, a proto bude soud tam, kde se závěry správních orgánů shodně, na tyto odkazovat, event. je stručně shrne. Soud přitom není povinen hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 – 128, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014 – 88), resp. soud není povinen vše znovu převyprávět „*vlastními slovy*“ (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20).
15. V dané věci není mezi účastníky spor o skutkovém ději, nýbrž na základě včasné uplatněných žalobních bodů je spor omezen na správnost, resp. zákonnosti použitého postupu zaokrouhlení při stanovení úroku z prodlení, jak jej použil žalovaný. Krajský soud je toho názoru, že postup žalovaného byl v souladu se zákonem, k čemuž uvádí následující argumentaci.
16. Vedení daňové evidence je upraveno v § 149 a násl. daňového řádu.
17. Podle § 149 odst. 1 daňového řádu: *Správce daně vede evidenci daní, kde zaznamenává stanovení daně, vznik, splnění, popřípadě jiný zánik daňových povinností, a z toho vyplývající přeplatky, nedoplatky a případné převody. Tyto údaje jsou evidovány na osobních daňových účtech (zvýrazněno soudem).*
18. Z citovaného § 149 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že správce daně zaznamenává v daňové evidenci stanovení daně. Daň je přitom mimo jiné stanovena dodatečným platebním výměrem. Účelem daňové evidence je přesné průběžné zaznamenávání daňových povinností daňového subjektu, a to jak na debetní, tak kreditní straně, jinak by mohlo dojít ke zkreslení, nepřesnému započtení a případnému chybnému stanovení úroků z opožděné platby daně. V tomto směru, tedy ohledně účelu daňové evidence lze odkázat na odbornou literaturu: „*Osobní daňový účet představuje esenciální součást placení daní. Soustava osobních daňových účtů daňového subjektu představuje určitý typ evidence zachycující dobu od okamžiku vzniku daňové povinnosti až po její zánik. Osobní daňové účty jsou tvořeny debetní a kreditní stranou. Údaje se na účty zapisují na základě předpisných, odpisných, platebních a opravných dokladů. V podstatě se jedná o tituly jako rozhodnutí o stanovení daně, doklady o hotovostních platbách apod. Údaje na účtech se odsouhlasují každý měsíc, kdy po uzávěrce posledního měsíce v roce dochází k ročnímu uzavření záznamů a převodu počátečních zůstatků do dalšího roku. Údaje na osobních*

daňových účtech však musí být aktuální každý den. V opačném případě by správce daně nebyl schopen zajistit správné pořadí přijatých plateb a zejména jejich zápočet na správné daňové povinnosti.“ (Daňový řád. Praktický komentář. Nakladatel: Wolters Kluwer, ASPI).

Jestliže žalovaný vysvětlil, a dle soudu dostatečně podrobně, jakým způsobem zaznamenal daňové povinnosti žalobce, a to jednotlivými shora uvedenými předpisy na jeho daňovém účtu, pak takovému postupu nemá soud co vytknout. Z právní úpravy vedení daňové evidence nevyplývá požadavek na zachycení pouze pravomocně stanovené daně, to ostatně v samotné žalobě v rámci včasné uplatněných žalobních bodů žalobce nenamítal, naopak je v § 149 odst. 1 daňového řádu jednoznačně uvedeno, že se eviduje stanovení daně. Krajský soud nevidí důvod pro zaujetí zužujícího výkladu jasného znění textu zákona. Podle § 147 odst. 1 daňového řádu (*stanovení daně*) přitom platí: *Správce daně v nalézacím řízení stanoví daňovému subjektu daň rozhodnutím o stanovení daně, které se označuje jako a) platební výměr, jde-li o vyměření daně, b) dodatečný platební výměr, jde-li o doměření daně, nebo c) hromadný předpisný seznam, stanoví-li tak jiný zákon.*

19. Z citovaného § 147 odst. 1 daňového řádu je zřejmé, že stanovení daně se děje v nalézacím řízení rozhodnutím o stanovení daně, tedy vydáním dodatečného platebního výměru. Krajský soud je proto toho názoru, že žalovaný postupoval v souladu s daňovým řádem, když v daňové evidenci vyznačil příslušným předpisem, jak uvedeno shora, stanovení daně dodatečným platebním výměrem a následně její změnu v důsledku odvolacího řízení, s čímž korespondovala i jednotlivá vyčíslení úroků z prodlení, tedy vpočtu 14 vyrozumění o úrocích z prodlení za 7 zdaňovacích období. Krajský soud nesdílí názor žalobce, že došlo v rozporu s § 146 odst. 3 daňového řádu k postupnému zaokrouhlení, neboť zaokrouhlení bylo provedeno vždy pouze jednou ve vztahu k částce obsažené v každém vyrozumění o úrocích z prodlení, když počet vydaných vyrozumění byl odůvodněn argumenty uvedenými shora, tedy nejednalo se o *umělé rozdělení* daňové povinnosti žalobce.
20. Nadto, byť to nebylo obsahem žalobních bodů, žalovaný postupuje v obdobných případech obdobně za využití informačního systému, tedy nejedná ve vztahu k žalobci způsobem, jakkoliv diskriminujícím ve srovnání s ostatními daňovými subjekty.
21. Pokud šlo o tvrzení neexistence rozhodnutí č. j. 155817/2023-590000-11 ze dne 28. 11. 2023, které bylo chybně uvedeno, považuje krajský soud vysvětlení žalovaného za dostatečné (Pod uvedeným číslem jednacím je evidováno *předmětné odvolací rozhodování GRČ a vrácený spis po vyřízení odvolání*. Správně mělo být do informačního systému, který vygeneroval předmětná vyrozumění, zadáno odvolací rozhodnutí č. j. 18521-12/2023-900000-316 ze dne 7. 11. 2023.), přičemž tato okolnost nemá na posouzení důvodnosti žaloby, tedy otázky zákonnosti postupu žalovaného při výpočtu úroku z prodlení, vliv.

Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud tedy shrnuje, že základní žalobní námitky nebyly důvodné, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
23. O náhradě nákladů řízení (výrok II.) rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., když žalobce nebyl v soudním řízení úspěšný a žalovanému jako správnímu orgánu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS, běžnou úřední činností by

přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012-11, ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS).

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 26. února 2025

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v. r.
předsedkyně senátu